

9 § va-lagen

Huvudmannens påstående att fastighet erhållit förbindelsepunkt och kopplats in på dagvattennätet har, vid fastighetsägarens bestridande, inte ansetts styrkt och avgiftskrav har därför ogillats. – Även fråga om avtalsmöjlighet i taxefrågor och betydelsen av felskrivningar i va-taxa.

Kungsbacka kommun ägde tidigare fastigheten B 1:46 i Kungsbacka. Den hade då en area om 1 713 kvm och var bebyggd med ett gammalt stationshus. Fastigheten omfattas av detaljplan och ligger inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning. Kommunen sålde fastigheten i april 1990 till I.E. och M.E. Dessa sålde den året därpå vidare till B.S., som i december 1993 överlät fastigheten till sitt bolag. I november 1997 köptes fastigheten av Kommanditbolaget Farentia nr 1 (härefter kallat bolaget) som ägde den fram till den 15 januari 1999. Sedan stationshuset rivits uppfördes ett parhus på fastigheten. Det stod färdigt under våren 1998. Den 27 maj 1998 gjordes en avstyckning så att halva parhuset kom att ligga på avstyckningen, som fick fastighetsbeteckningen B 1:65. Kommunen byggde år 1985 ut sin ren- och spillvattenanläggning i området. För fastigheten B 1:46 erlades samma år anläggningsavgift för anslutning av en lägenhet till ren- och spillvattenledningarna. Någon faktisk anslutning skedde dock inte. Året därpå kompletterade kommunen sin anläggning med en dagvattenledning i området. Den drogs i gatan utanför B 1:46 men någon avsättning gjordes inte för den fastigheten. Sedan tidigare fanns en enskild avloppsledning dragen över B 1:46. Den hade utförts på 1960-talet efter tillstånd från hälsovårdsnämnden i dåvarande Särö kommun. Till denna ledning hade grannfastigheterna B 1:43 och 1:11 förmodligen kvar viss anslutning. Ledningen gick sannolikt under en väg norr om B 1:46 och mynnade i ett dike norr om vägen. När kommunen 1986 drog sin dagvattenledning i samma dike kopplades den enskilda ledningen ihop med kommunens ledning. Den 5 november 1997 byggde kommunen ut dagvattenservis till B 1:46 och upprättade därmed förbindelsepunkt för fastighetens anslutning till den kommunala dagvattenanläggningen. För denna servisleddsutbyggnad med tillkommande nyttighet och för att det genom parhuset tillkommit ytterligare en lägenhet på fastigheten, krävde kommunen genom faktura den 2 februari 1998 bolaget på anläggningsavgift med 51 850 kr. Kommunen tillämpade därvid 1998 års va-taxa, som varit oförändrad sedan 1994.

Kommunen yrkade förpliktande för bolaget att betala anläggningsavgiften 51 850 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från den 2 mars 1998 till dess betalning sker.

Bolaget bestred yrkandet men bekräftade att det på fastigheten hade kommit till en lägenhet som anslutits till den allmänna anläggningen för ändamålen ren- och spillvatten. Skulle avgiftsskyldighet befinnas föreligga även för nyttigheten dagvatten, gjorde bolaget gällande att avgiften tas ut enligt 1986 års taxa. Om 1998 års taxa skulle tillämpas, vitsordades 10 712 kr som skäligt belopp i och för

sig. Det innefattar 6 405 kr för fastighetsavgift och 2 085 kr för lägenhetsavgift dagvatten samt mervärdesskatt.

Kommunen anförde: Bolaget ägde B 1:46 under tiden november 1997 till den 15 januari 1999. B.S., företrädare för tidigare ägare till fastigheten, begärde år 1993 va-karta som visade förbindelsepunkterna för vatten och spillvatten. Den 19 februari 1993 översändes brev med den begärda va-kartan till B.S. utvisande befintliga förbindelsepunkter för vatten och spillvatten samt att förbindelsepunkt för dagvatten var projekterad. Va-kartan har sedermera kompletterats med uppgift om att dagvatten byggts ut och förbindelsepunkt upprättats den 5 november 1997. B.S. ingav ansökan om bygglov för två lägenheter den 16 december 1992. Ansökan beviljades den 26 mars 1993. I ansökan angavs att dagvatten skulle omhändertas genom anslutning till allmän anläggning. Ansökan om förnyelse av bygglovet skedde den 15 september 1997 genom dåvarande ägaren. Någon förändring av anslutningen till dagvattenanläggningen i förhållande till den ursprungliga ansökan angavs inte. Inför uppförandet av lägenheterna, beställde bolaget, som då tagit över fastigheten, utbyggnad av dagvattenservis. Sådan servis utfördes av va-verket den 5 november 1997. I samband med husbygget anslöts fastigheten också via den sålunda upprättade förbindelsepunkten. Och anläggningsavgiften för dagvatten och tillkommande lägenhet fakturerades den 2 februari 1998. Avgiften hade beräknats enligt 1998 års taxa enligt följande:

Servisavgift (D), för ledning som ej utförts i samband med utförande av ledning i gata, 150 % av 9 900 kr	14 850 kr
Fastighetsavgift (D), 15 % av 42 700 kr	6 405 kr
Lägenhetsavgift	
Tidigare ansluten lägenhet (D), 15 % av 13 900 kr	2 085 kr
Lägenhet 2 (V+S+D) enligt bygglov	13 900 kr
Tomtyteavgift (D), 1 713 kvm, 15 % av 28 265 kr	4 240 kr
	41 480 kr
Mervärdesskatt	10 370 kr
	51 850 kr

Eftersom bolaget hade beställt dagvattenservisen och fastigheten senare också anslutits till denna, är bolaget skyldigt att betala den påförda anläggningsavgiften.

Bolaget anförde: Som grund för bestridandet anförs i första hand följande. Kommunen sålde genom anbudsförfarande, daterat den 29 november 1989, den aktuella fastigheten. I anbudsunderlaget angavs att vatten och avlopp ej var in-draget i huset, men att anslutningsavgifterna var betalda. Ingen åtskillnad gjordes mellan anslutningsavgift för renvatten, dagvatten eller spillvatten. Kommunen har således till godtroende köpare angett, att samtliga anslutningsavgifter utan något undantag varit betalda, varför inga ytterligare krav därefter kan ställas på en senare, likaledes godtroende köpare av fastigheten. Detta är en direkt följd av att kommunen inte specificerat vilka avgifter som avsågs i anbudsunderlaget och att faktiska förutsättningar för påförande av avgift för anslutning till den allmänna dagvattenanläggningen förelåg redan före tidpunkten för överlåtelsen. Kommunens nu framställda krav innebär att kommunen i sin marknadsföring vid anbudsförfarandet brutit mot de krav på riktighet och korrekthet avseende den

utbudna varan, som måste kunna ställas på en kommun. Detta brott mot marknadsföringslagen innebär enligt bolaget, att det nu framställda kravet, även om grunden här ovan skulle ogillas, kan jämkas till noll med stöd av 36 § avtalslagen, då det måste anses helt orimligt och oskäligt att först till godtroende köpare sälja fastigheten med uppgift om att samtliga anslutningsavgifter är betalda och därefter, mer än tio år senare, kräva ny köpare av fastigheten på avgift för viss del av anslutningsavgiften. - I andra hand gör bolaget gällande att avgiftskravet, som presenterats först i februari 1998, är preskriberat. Avgiftsskyldighet för B 1:46 för nyttigheten dagvatten och utgångspunkt för beräkning av preskriptionstid inträdde vid den tidpunkt 1986 då B 1:43 och B 1:11 faktiskt anslöts till den allmänna dagvattenledningen. Detta skedde i samband med att den över B 1:46 dragna avloppsledningen, vilken nyttjades av B 1:43 och 1:11, av kommunen kopplades på den allmänna ledningen och därigenom blev en del av den allmänna anläggningen för dagvattenavlopp. Eftersom förutsättningarna för att på detta sätt faktiskt ansluta B 1:46 var desamma som för B 1:43 och 1:11, inträdde därmed en möjlighet för kommunen att från angivna tidpunkt påföra B 1:46 avgift för nyttigheten dagvatten. Samtidigt med att denna debiteringsmöjlighet uppstod började preskriptionstiden för kommunens fordran att löpa. Bolaget är att anse som konsument i detta förhållande. Därför gäller en treårig preskriptionstid. Men även enligt den allmänna tioåriga preskriptionstiden är fordringen preskriberad. – Avgiftskravet bestrids även med hänvisning till den kommunala likställighetsprincipen och va-lagens bestämmelser om avgiftsfördelning efter skälig och rättvis grund. Eftersom B 1:43 och 1:11 har anslutits till den allmänna dagvattenledningen utan att ha debiterats avgift härför, kan av likställighetsskäl inte heller krav av ifrågavarande slag riktas mot B 1:46. – Skulle sådan avgiftsskyldighet likväl föreligga gör bolaget gällande att den ännu inte har inträtt för nyttigheten dagvatten. Bolaget har inte fått i va-lagen föreskriven underrättelse om att förbindelsepunkt för dagvatten upprättats för fastigheten. Det vitsordas att bebyggelsen på B 1:46 är faktiskt ansluten till den allmänna dagvattenledningen. Däremot bestrids att denna anslutning har skett i av kommunen upprättad förbindelsepunkt. Fastighetens dagvatten kopplades i stället in på den över fastigheten dragna avloppsledningen som betjänar B 1:43 och 1:11. Bolaget gör gällande att fastigheten därmed skall anses vara ansluten till den allmänna dagvattenanläggningen via en för bolagets fastighet och nämnda grannfastigheter gemensam förbindelsepunkt där avloppsledningen kopplats till kommunens dagvattenledning. – Bolaget bestrider påståendet att bolaget har beställt den av kommunen utbyggda dagvattenservisen. - Kommunens avgiftsberäkning bestrids också av det skälet att den av kommunen tillämpade bestämmelsen i § 8 mom1 i va-taxan inte gäller dagvatten fastighet (Df) utan bara dagvatten gata (Dg).

Kommunen har genmält: Beträffande den första bestridandegrunden invänder kommunen att den inte har något avtal med bolaget om försäljning av den aktuella fastigheten. Det har efter kommunen varit tre andra ägare innan kommanditbolaget tog över fastigheten. Eftersom det inte finns något köpeavtal mellan bolaget och kommunen, kan bolaget inte göra påstått fel gällande mot kommunen utan bara mot sin egen avtalspart. Och i avsaknad av något avtal med kommunen finns det heller inget avtalsvillkor att jämka enligt 36 § avtalslagen. Dessutom bestrider

kommunen att det över huvud taget har lämnats någon giltig utfästelse eller bindande löfte av angivet slag. Med "anslutningsavgifterna" i den ifrågavarande anfordran att inkomma med anbud avsågs endast avgifterna för renvatten och spillvattenavlopp. Det var endast för dessa nyttigheter som ledningar hade dragits fram till fastigheten. Någon avsättning till fastigheten för dagvatten fanns inte. – Det bestrids att kommunens fordran på anläggningsavgift för dagvatten är preskriberad, eftersom avgiftsskyldighet för ändamålet tidigast inträdde den 5 november 1997, då dagvattenservisen byggdes ut till fastigheten och förbindelsepunkt för dagvattenanslutning upprättades. Det är i och för sig riktigt att den över B 1:46 dragna enskilda avloppsledningen mynnade i diket där den allmänna dagvattenledningen anlades och att den enskilda ledningen i samband därmed faktiskt kopplades på den allmänna ledningen. Men det bestrids att den enskilda ledningen därigenom blev en del av den allmänna anläggningen eller att kommunen på annat sätt tagit över ansvaret för denna privata ledning. Det förhållandet att B 1:43 och 1:11 via en privat ledning faktiskt kopplades på den allmänna ledningen 1986 påverkar inte tidpunkten för avgiftsskyldigheten inträde för B 1:46. Det är i och för sig riktigt att skriftlig underrättelse om den upprättade förbindelsepunkten inte har utgått. För B 1:46 inträdde därför avgiftsskyldighet för dagvatten först när den beställda dagvattenservisen togs i bruk, vilket skedde senast i samband med att parhusen färdigställdes under våren 1998. Kommunen har genom provtryck på fastigheten fått bekräftelse på att fastigheten har anslutits till dagvattenservisen. Vid provtrycket rann vattnet nämligen ut via den upprättade förbindelsepunkten för dagvatten. – Vad gäller den av bolaget åberopade likställighetsaspekten är det riktigt att B 1:43 och 1:11 inte har påförts någon anläggningsavgift för dagvattenanslutning. Det har inte upprättats förbindelsepunkter för dagvatten för dessa fastigheter och de betraktas därför inte som anslutna till den allmänna dagvattenanläggningen. Att avgiftsskyldighet föreligger för dagvattenavlopp från fastighet framgår av § 4 i taxan. I § 8 mom 1 har felaktigt skrivits ändamålet "Dg" i stället för "Df". Bestämmelsen har dock alltid tillämpats såsom avseende dagvatten fastighet. Kommunen har inte vid något tillfälle under de senaste tretton åren tagit ut avgift för ändamålet dagvatten gata.

Va-nämnden yttrade:

Avgiftsskyldighet enligt 9 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar (va-lagen) inträder när huvudmannen för den allmänna anläggningen har upprättat förbindelsepunkt för fastighetens anslutning och underrättat fastighetsägaren om detta. Sådan underrättelse är normalt en förutsättning för att huvudmannen skall kunna tvångsvis göra avgiftsskyldigheten gällande. Skulle en fastighet anslutas till den allmänna anläggningen oberoende av sådan underrättelse, kan avgiftsskyldighet dock göras gällande redan från tidpunkten för anslutningen.

Det är i målet ostridigt att B 1:46 vid bolagets förvärv av denna fastighet var avgiftsmässigt ansluten till kommunens ledningar för renvatten och spillvattenavlopp, att anläggningsavgift erlagts för en lägenhet och att det genom uppförandet av parhuset tillkommit ytterligare en lägenhet.

Genom utredningen finner Va-nämnden dessutom klarlagt att bolaget genom den för parhusbygget kvalitetsansvarige T.S. i enlighet med av kommunen upprättad "Arbetsbeställning" har beställt utbyggnad av dagvattensservis till B 1:46, att utbyggnaden skett den 5 november 1997 och att denna servis därefter tagits i bruk för fastigheten i samband med uppförandet av parhuset under våren 1998. Nämnden fäster därvid tilltro till kommunens uppgift om att genomfört provtryck på fastigheten visat att anslutning skett i den upprättade förbindelsepunkten för dagvatten.

Kommunens fordran avser tilläggsavgift för den nytillkomna lägenheten, för att dagvattensservis dragits fram till fastigheten och för att anslutning skett för ett nytt ändamål, dagvatten fastighet. Av det redan sagda framgår att det enligt tillämpliga avgiftsregler i och för sig föreligger förutsättningar för att göra denna avgiftsskyldighet gällande.

Men bolaget har rest flera invändningar mot detta.

Först att kommunen inför fastighetens försäljning skulle ha utfäst att samtliga anläggningsavgifter, alltså även för dagvatten, var betalda. Kommunen, som i målet bestritt detta, har upplyst att någon avgift inte erlagts för dagvattenanslutning. Det är utrett att fastigheten inte heller var ansluten till dagvattenavloppet och att det inte ens hade upprättats förbindelsepunkt för detta ändamål. Av 28 § va-lagen följer ett principiellt förbud för huvudmannen för en allmän va-anläggning att genom avtal frånga en gällande taxereglering. Träffas sådant avtal i alla fall, är det ogiltigt. Även om uppgifterna i anbudsunderlaget skulle ha den innebörd bolaget gjort gällande, hindrar det alltså inte kommunen som huvudman för den allmänna anläggningen att ta ut de avgifter som taxan föreskriver. Och uppenbarligen föreligger heller inga lagliga förutsättningar för jämkning av de påförda avgifterna med tillämpning av 36 § avtalslagen. – Vad bolaget invänt om anslutningsförhållandena för grannfastigheterna B 1:43 och 1:11 saknar betydelse för den avgiftsskyldighet som kan åvila bolagets egen fastighet. För ändamålet dagvatten kan sådan avgiftsskyldighet tidigast ha inträtt i och med att förbindelsepunkten upprättades den 5 november 1997. Av-giften utkrävdes under 1998 och kan följaktligen inte vara preskriberad. – Det förhållandet att eventuellt också de båda grannfastigheterna kunnat påföras anläggningsavgift för dagvattenanslutning och att kommunen i så fall försummat detta, utgör inget skäl för att även bolagets fastighet skulle slippa avgiften. Här ligger ingen konflikt med vare sig den kommunala likställighetsprincipen eller va-lagens avgiftsregler. Kommunen är som huvudman för den allmänna anläggningen inte bara berättigad utan också skyldig att ta ut föreskrivna avgifter när lagens och taxans förutsättningar för avgiftsuttag är för handen. – I detta fall har avgiftsskyldighet för dagvatten fastighet inträtt senast vid den faktiska anslutningen i samband med parhusets uppförande.

Vad gäller avgiftsskyldigheten som sådan kan således enligt det anförda inte någon av bolagets invändningar vinna beaktande.

Men bolaget har även ifrågasatt beräkningen av de påförda avgifterna.

Avgifterna skall enligt 27 § första stycket va-lagen utgå enligt taxa som huvudmannen utformar i överensstämmelse med de grunder som anges i lagen. Varje avgiftsuttag måste alltså ha stöd både i va-lagen och en sådan av huvudmannen utfärdad va-taxa. I detta krav på taxemässigt stöd ligger bl. a. att av-giftsuttagen skall grundas på generella och rimligt tydliga avgiftsnormer som för normalfallen gör det möjligt att i förväg beräkna storleken av ifrågakommande avgifter. Otydligheter i taxan skall normalt tolkas till den avgiftsskyldiges fördel.

Som förut konstaterats har avgiftsskyldighet i och för sig inträtt för den nytillkomna lägenheten, för den utbyggda dagvattensservisen och för nyttigheten dagvatten fastighet. Avgiftsskyldigheten har inträtt enligt bestämmelserna i §§ 4 och 5 i kommunens va-taxa. Att det skall utgå en förhöjd servisavgift framgår av första stycket i § 5 mom 2.

För avgifternas beräkning i övrigt måste § 8 i taxan tillämpas. Den talar om vilken avgiftsreduktion som skall ske vid avgiftsuttag som bara gäller ett eller två av ändamålen vattenförsörjning (V), spillvattenavlopp (S) eller dagvattenavlopp från gata, väg eller annan allmän plats inom detaljplan (Dg). Kommunen har visserligen hävdat att det beträffande sistnämnda ändamål föreligger en felskrivning; med Dg skulle rätteligen avses Df (dagvatten fastighet). Föreligger en sådan felskrivning får kommunen rätta till den. I förevarande fall kan taxan knappast tillämpas på annat sätt än enligt sin tydliga ordalydelse.

Detta innebär att det inte finns taxemässigt stöd för mer än den påförda servisavgiften om 14 850 kr och för en lägenhetsavgift beräknad endast för V och S eller med 85 procent av 13 900 kr, vilket gör 11 815 kr. Med moms blir den sammanlagda avgiften 33 331 kr.

Va-nämnden förpliktade bolaget att till Kungsbacka kommun utge trettiotretusentrehundratrettioen (33 331) kr jämte ränta.

Beslut 2001-03-30, BVa 13
Mål nr Va 66/99

SVEA HOVRÄTT

Miljööverdomstolen

Bolag överklagade beslutet och yrkade att Miljööverdomstolen helt skulle befria bolaget från att utge anläggningsavgift till kommunen. Bolaget har även alternativt begärt att Miljööverdomstolen skall inhämta ett förhandsavgörande rörande tolkningen av reglerna om rätten till en opartisk rättegång.

Kommunen bestred ändring.

I Miljööverdomstolen tillade bolaget bl.a. följande. Det bestrids att en

servisledning överhuvudtaget dragits fram. Det är inte visat mer än att det arbete som har gjorts är att en spolbrunn byggts. Fastigheten kan vara ansluten till en dagvattenledning genom en inkoppling på den på fastigheten befintliga ledningen. Det framgår inte av något material att en beställning skulle ha gjorts av en utbyggd dagvattenservis. Om en beställning gjorts så har den inte gjorts av någon som var behörig att företräda bolaget. Om betalningsskyldighet avseende servisavgift föreligger så skall beloppet fördelas på de tre fastigheter som skulle kunna ha anslutits. Det belopp som i så fall kan vitsordas uppgår till 15 115 kr jämte mervärdesskatt vilket motsvarar en tredjedel av servisavgiften och en lägenhetsavgift reducerad med 15 %.

Kommunen tillade bl.a. följande. Kommunen har byggt ut dagvattenservisen på sätt som angivits och en faktisk inkoppling har också skett. Den ledning som de två grannfastigheterna är inkopplade på är inte en del av det allmänna systemet och kommunen har inte använt den. En provspolning med färgat vatten har också skett som visade att fastigheten kopplats in på den allmänna va-anläggningen i förbindelsepunkten. Eftersom skälen för ett domslut inte vinner laga kraft åberopar kommunen samtliga de grunder som åberopades i Va-nämnden som grund för bestridandet.

Miljööverdomstolen yttrade:

Domstolen prövar till en början om en utbyggnad av dagvattenservisen ägt rum och en förbindelsepunkt upprättats, vilket kommunen gör gällande och bolaget bestrider. Kommunen har till stöd för sitt påstående åberopat en intern arbetshandling på vilken antecknats bl.a. att T.S. är beställare av utbyggd D-servis till B 1:46, att arbetet påbörjats och avslutats den 5 november 1997, att mätning skett den 12 november 1997 samt att "SP.Brunn satt på spillvattnet" och "Servis kran framflyttad". Enligt bolaget försvinner dagvattnet visserligen på ett eller annat sätt från fastigheten, eventuellt genom att en påkoppling gjorts på den ledning som kommer från B 1:43 och 1:11 men inte genom den påstådda anslutningspunkten. Bolaget har också förnekat kommunens påstående att bolaget muntligen under rättats om utbyggnaden. När som här ord står mot ord bör krävas att kommunen styrker sin talan. Den här framlagda bevisningen består endast av den omnämnda arbetshandlingen. Eftersom det saknas annan bevisning om utbyggnaden såväl som bevisning om underrättelse och påkoppling har kommunen enligt Miljööverdomstolens mening inte fullgjort sin bevisbörda. Kommunens talan såvitt avser avgift för dagvattenservis skall därför ogillas.

Såsom Va-nämnden konstaterat är i målet ostridigt att B 1:46 är avgiftsmässigt ansluten till kommunens ledningar för renvatten och spillvatten, att anläggningsavgift erlagts för en lägenhet samt att det tillkommit en lägenhet genom uppförandet av parhuset.

När det gäller tilläggsavgiften för den nytillkomna lägenheten så är, såsom Va-nämnden funnit, inte någon av de invändningar bolaget riktat mot kravet av sådan art att betalningsskyldigheten för den nya lägenheten påverkas. Det innebär att

lägenhetsavgiften skall beräknas på sätt som Va-nämnden gjort.

En ledamot var skiljaktig och anförde:

Kommunen får genom de anteckningar som gjorts om arbetets art, utfört arbete, hänvisning till va-ritningar m.m. på den åberopade interna arbetshandlingen benämnd "Arbetsbeställning" anses ha styrkt att en anslutningspunkt för fastigheten avseende dagvatten har upprättats. Handlingen får även tillsammans med utredningen i övrigt anses styrka att en beställning om upprättande av förbindelsepunkt lämnats till kommunen.

I frågan om bolaget underrättats om förbindelsepunkten när den upprättades står ord mot ord. Med hänsyn till vad som förevarit i målet, måste dock bolaget numera anses vara underrättad om förbindelsepunkten i den mening som avses i lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar. Därmed skulle avgiftsskyldighet kunna anses föreligga oavsett om fastigheten är faktisk ansluten eller ej.

Även i frågan om fastigheten är faktisk ansluten i den upprättade förbindelsepunkten står ord mot ord. Kommunen anger att utförd provspolning visat att fastigheten är ansluten i förbindelsepunkten. Bolaget anför att anslutning till det allmänna va-nätet skett via en äldre befintlig ledning. Det är bolaget, som fastighetsägare, som har att utföra anslutning. Bevisbördan för i vilken punkt anslutning skett kan därmed i förevarande fall inte anses falla endast på kommunen. I likhet med Va-nämnden fäster jag tilltro till kommunens uppgift.

Vid en samlad bedömning finner jag i likhet med Va-nämnden att villkoren i 9 § andra stycket lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar för att debitera bolaget avgift för dagvattensservisen i och för sig är uppfyllda. Även beträffande bolagets invändningar i övrigt är jag av samma uppfattning som Va-nämnden. Överklagandet skall därmed lämnas utan bifall. Överröstad härom är jag i övrigt ense med majoriteten.

1. Miljööverdomstolen ändrade på det sättet Statens va-nämnds beslut att det belopp som bolaget skulle utge till Kungsbacka kommun bestämdes till 14 769 kr jämte ränta.

*Dom 2003-03-28
Mål nr M 3595-01*